

REPUBLIKA SLOVENIJA

DRŽAVNI ZBOR

Zakonodajno-pravna služba

Šubičeva ulica 4, 1000 Ljubljana

t: 01 478 96 94, f: 01 478 98 79, e: gp@dz-rs.si, www.dz-rs.si

Številka: 110-05/23-3/

Datum: 31. 1. 2023

Na podlagi 13. člena Zakona o Državnem zboru in prvega odstavka 27. člena Poslovnika državnega zbora je Zakonodajno-pravna služba pripravila

M N E N J E

o Predlogu zakona o začasnem dodatku sodnikov in državnih tožilcev (ZZSDST), nujni postopek, EPA 573-IX.

Zakonodajno-pravna služba (v nadaljnjem besedilu: ZPS) je Predlog zakona preučila z vidika njegove skladnosti z Ustavo Republike Slovenije (v nadaljnjem besedilu: Ustava) in pravnim sistemom ter z zakonodajno-tehničnega vidika.

I. Uvodno

Predlog zakona določa dodatek, ki naj bi začasno, do uveljavitve sistemskih sprememb plačnega sistema in odprave obstoječih plačnih nesorazmerij iz 6. točke Dogovora o ukrepih na področju plač in drugih stroškov dela v javnem sektorju za leti 2022 in 2023, vendar najdlje do 31. decembra 2023, kot del plače pripadal sodnikom in državnim tožilcem. Dodatek naj bi se vsem upravičencem izplačeval v nominalnem znesku 600 evrov za polni delovni čas in ne bo odvisen od osnovne plače funkcionarja oziroma narave funkcije, ki jo opravlja. Pri tem predlagatelj v uvodu Predloga zakona navaja, da je predlagani dodatek namenjen predvsem odpravi plačnih nesorazmerij med plačami (pravosodnih) funkcionarjev in javnih uslužbencev ter zvišanju realne vrednosti njihovih plač zaradi inflacije. Glede na navedeno ZPS ocenjuje, da predstavlja predlagani dodatek – upošteva sistemsko ureditev plač v Zakonu o sistemu plač v javnem sektorju (v nadaljnjem besedilu: ZSPJS)¹ – v vsebinskem smislu povečanje osnovne plače sodnikov in državnih tožilcev ter posledično *de facto* zvišanje njihovih plačnih razredov, ki so določeni v Prilogi 3 ZSPJS.

Predlagano zvišanje nominalne plače pravosodnih funkcionarjev z izplačilom dodatka v višini 600 evrov tako pomeni *de facto* zvišanje plačnega razreda: (i) vrhovnih sodnikov in državnih tožilcev svetnikov iz 62. na 65. plačni razred, (ii) generalnega državnega tožilca iz 65. na 67,5. plačni razred in (iii) predsednika vrhovnega sodišča iz 66. na 68,5 plačni razred.²

¹ Iz ZSPJS kot systemskega predpisa na področju plač v javnem sektorju izhaja, da mora biti vrednotenje vsebine in zahtevnosti funkcije ter njene narave zajeto z osnovno plačo (tj. v plačnem razredu) funkcionarja in ne z dodatkom.

² Navedeni izračuni predstavljajo približek povišanja plačnih razredov najvišjih pravosodnih funkcionarjev zaradi izplačila dodatka, pri čemer je v izračunu že upoštevano zvišanje plačnih razredov vsem funkcionarjem v Zakonu o spremembah in dopolnitvah Zakona o sistemu plač v javnem sektorju (ZSPJS-AA, EPA 346-IX), ki se začne uporabljati 1. aprila 2023.

II. Skladnost Predloga zakona z načelom delitve oblasti iz drugega odstavka 3. člena in načelom neodvisnosti sodnikov iz 125. člena Ustave

Predlagatelj povišanje plače pravosodnih funkcionarjev utemeljuje tudi z zagotavljanjem materialne neodvisnosti sodnikov kot pomembnega dela sodniške neodvisnosti iz 125. člena Ustave. Skladno s 125. členom Ustave so sodniki pri opravljanju sodniške funkcije neodvisni. Iz sodne prakse Ustavnega sodišča izhaja, da na sodniško neodvisnost med drugim pomembno vpliva tudi ureditev sistema nagrajevanja sodnikov oziroma materialna neodvisnost sodnikov.³ Ob tem je Ustavno sodišče poudarilo, da se ugotovitve o vseh potrebnih jamstvih za zagotovitev (materialne) neodvisnosti sodnikov nanašajo tudi na sodnike Ustavnega sodišča.^{4,5} Za zagotavljanje sodniške neodvisnosti je tako bistveno, da so dohodki sodnika: (i) primerne višine, tako da sodnik lahko zagotavlja svoje osebne oziroma družinske potrebe, (ii) relativno stabilni, tako da se sodniku ni treba obremenjevati z morebitnim poslabšanjem njegove materialne varnosti v prihodnosti, (iii) v skladu z dostojanstvom sodniškega poklica in (iv) ustrezni glede na vlogo in odgovornost sodnika.⁶ Pri tem Ustavno sodišče, predvsem v okviru varstva pred znižanjem plače,⁷ kot dohodek sodnika upošteva vsa plačila, do katerih je sodnik upravičen iz naslova opravljanja sodniške funkcije in ne le osnovne plače – tj. osnovno plačo in vse dodatke k plači, ki pomenijo stalni del sodnikovih dohodkov.⁸ Ob upoštevanju zgoraj navedenih ustavnih izhodišč pa je določanje višine sodniških plač z vidika zagotavljanja sodniške neodvisnosti iz 125. člena Ustave – tudi v razmerju do višine plač javnih uslužbencev – v polju proste presoje zakonodajalca.⁹

Za razliko od (širokega) polja proste presoje pri določitvi razmerja med višino plače sodnikov in javnih uslužbencev pa je polje proste presoje zakonodajalca bistveno bolj omejeno pri določanju razmerja med plačami funkcionarjev zakonodajne, izvršilne in sodne veje oblasti. Skladno z načelom delitve oblasti iz drugega odstavka 3. člena Ustave morajo biti razmerja med različnimi vejami oblasti postavljena tako, da je zagotovljena enakopravnost zakonodajne, izvršilne in sodne veje oblasti, kar se med drugim nanaša tudi na primerljivo plačilo po statusu medsebojno primerljivih funkcionarjev različnih vej oblasti.¹⁰ Iz sodne prakse Ustavnega sodišča izhaja, da: (i) organiziranost sodišč na različnih ravneh lahko utemeljuje različno visoko določene (izhodiščne) plačne razrede posameznih sodniških funkcij, ne more pa utemeljiti, da so vse sodniške funkcije z izjemo predsedniških in podpredsedniških sodniških funkcij uvrščene v nižje plačne razrede, kot so uvrščene funkcije drugih dveh vej oblasti, oziroma da najvišja nepoložajna sodniška funkcija (tj. vrhovni sodnik svetnik) ne sme

³ Odločba Ustavnega sodišča št. U-I-60/06 z dne 7. 12. 2006, 63. točka obrazložitve.

⁴ Prav tam, 61. točka obrazložitve.

⁵ Skladno z 71. členom Zakona o ustavnem sodišču ima sicer predsednik Ustavnega sodišča pravico do plače in funkcijskega dodatka v višini, ki se določi za predsednika Državnega zbora, sodnik Ustavnega sodišča pa ima pravico do plače in funkcijskega dodatka v višini, ki se določi za podpredsednika Državnega zbora.

⁶ Prav tam, 64. in 80. točka obrazložitve.

⁷ Skladno s sodno prakso Ustavnega sodišča je za zagotavljanje materialne neodvisnosti sodnikov poleg prepovedi zniževanja sodniških plač pomembno tudi njihovo redno usklajevanje oziroma varstvo pred prevelikim padcem njihove realne vrednosti, česar določitev enakega nominalnega zneska za vse pravosodne funkcionarje v Predlogu zakona, kot bo podrobneje pojasnjeno v nadaljevanju, ne zasleduje; v: prav tam, 84. točka obrazložitve.

⁸ Prav tam, 89. točka obrazložitve; odločba Ustavnega sodišča št. U-I-159/08 z dne 11. 12. 2008, 36. točka obrazložitve.

⁹ Odločitev zakonodajalca glede višine sodniških plač bi bila lahko neskladna s 125. členom Ustave le, če bi bila višina teh plač določena očitno neprimerno, saj se Ustavno sodišče ni pristojno spuščati v presojo večje ali manjše ustreznosti (primernosti) zakonske ureditve; v: odločba Ustavnega sodišča št. U-I-60/06 z dne 7. 12. 2006, 80. točka obrazložitve; odločba Ustavnega sodišča št. U-I-15/14 z dne 26. 3. 2015, 19. točka obrazložitve.

¹⁰ Odločba Ustavnega sodišča št. U-I-159/08 z dne 11. 12. 2008, 24. in 28. točka obrazložitve.

biti uvrščena v nižji plačni razred kot najnižje uvrščena funkcija izvršilne in zakonodajne veje oblasti, (ii) način izvolitve in trajanje sodniške funkcije lahko v določeni meri vplivata na uvrstitev sodniških funkcij v (nižje) plačne razrede in (iii) element vodenja pri ministrski funkciji lahko do določene mere utemeljuje uvrstitev ministrske funkcije v višji plačni razred od funkcionarjev sodne veje oblasti.¹¹ Načelo enakopravnosti vseh treh vej oblasti iz drugega odstavka 3. člena Ustave tako – predvsem upošteva trajni sodniški mandat in organiziranost sodišč – ne zahteva izenačenosti plačnih razredov najvišjih funkcij zakonodajne, izvršilne in sodne veje oblasti, temveč le njihovo primerljivost, kar pomeni, da plače sodnikov ne smejo biti bistveno oziroma nesorazmerno nižje od plač funkcionarjev drugih dveh vej oblasti.¹² Ustavno sodišče je na podlagi navedenih ustavnih izhodišč (že) presodilo, da je veljavna ureditev plač sodnikov in njihovo razmerje do plač funkcionarjev zakonodajne in izvršilne veje oblasti v ZSPJS skladna z drugim odstavkom 3. člena in 125. členom Ustave.¹³

Čeprav je namen Predloga zakona, za razliko od ureditve, ki jo je Ustavno sodišče presojalo doslej, zvišanje dohodkov sodnikov in državnih tožilcev, pa so opisana ustavnopravna izhodišča pomembna tudi za presojo predlaganih rešitev. Ker bi predlagana rešitev omogočila, da bi višina plače in dodatka dela (zlasti v višje plačne razrede uvrščenih) pravosodnih funkcionarjev presegla celó višino plačnih razredov najvišje uvrščenih funkcionarjev drugih vej oblasti – tudi predsednika republike, predsednika vlade, ministrov, predsednika Državnega zbora, predsednika Ustavnega sodišča in sodnikov Ustavnega sodišča¹⁴ – in s tem korenito posegla v veljavna razmerja in njihovo primerljivost, ZPS opozarja, da bi bila lahko sporna z vidika načela delitve oblasti iz drugega odstavka 3. člena Ustave.

V zvezi zagotavljanjem sodniške neodvisnosti iz 125. člena Ustave ZPS opozarja še na neustreznost ureditve (začasnosti) trajanja dodatka v 2. členu Predloga zakona, ki določa, da naj bi pravosodnim funkcionarjem pravica do dodatka pripadala »do uveljavitve sistemskih sprememb plačnega sistema in odprave nesorazmerij v plačah iz 6. točke Dogovora o ukrepih na področju plač in drugih stroškov dela v javnem sektorju za leti 2022 in 2023 (Uradni list RS, št. 136/22)«, z dostavkom »vendar najdlje do 31. decembra 2023«. ¹⁵ Z določitvijo datuma, po katerem naj bi sodnikom in državnim tožilcem pravica do dodatka po tem zakonu v vsakem primeru prenehala, predlagana ureditev ne preprečuje oziroma celo predvideva, da se njihove plače – v odsotnosti sprejetja plačne reforme v predvidenem roku – ponovno znižajo. Ohranitev zvišanja sodniških plač tudi po 31. decembru 2023 je tako odvisna od sprejetja plačne reforme in ustreznosti njene vsebine¹⁶ ter drugih dejavnikov (npr. zakonodajni referendum). Izrecna datumska omejitev trajanja izplačevanja dodatka oziroma njegova ukinitve po izteku obdobja, ki ga določa 2. člen Predloga zakona, in s tem dokajšnji padec višine sodniških plač, je zato po mnenju ZPS lahko sporna z vidika 125. člena Ustave. Skladno s sodno prakso Ustavnega sodišča ima namreč poleg same višine sodniških

¹¹ Prav tam, 30. točka obrazložitve; odločba Ustavnega sodišča št. U-I-60/06 z dne 7. 12. 2006, 81. točka obrazložitve.

¹² Odločba Ustavnega sodišča št. U-I-15/14 z dne 26. 3. 2015, 19. točka obrazložitve; odločba Ustavnega sodišča št. U-II-2/09 z dne 9. 11. 2009, 17. točka obrazložitve.

¹³ Prav tam, 19. točka obrazložitve.

¹⁴ Skladno s predlagano ureditvijo bi imeli vrhovni sodniki in državni tožilci svetniki višjo plačo od poslancev, ki so uvrščeni v plačne razrede med 56 in 63, in ministrov, ki so uvrščeni v plačne razrede med 63 in 65, ter bili izenačeni s sodniki Ustavnega sodišča, ki so uvrščeni v 65. plačni razred, medtem ko bi imela generalni državni tožilec in predsednik vrhovnega sodišča višjo plačo od predsednika republike, predsednika vlade, predsednika Državnega zbora in predsednika Ustavnega sodišča, ki so vsi uvrščeni v 66. plačni razred.

¹⁵ Iz temeljnega namena Predloga zakona (tj. zvišanje plač sodnikov in državnih tožilcev) in vsebine prehodne določbe 3. člena Predloga zakona je sicer mogoče sklepati, da naj bi se predlagana rešitev po svoji vsebini ohranila tudi v plačni reformi.

¹⁶ Predlagana ureditev prejudicira tudi vsebino plačne reforme, v delu, ki se bo nanašala na pravosodne funkcionarje.

plač ključno vlogo pri zagotavljanju materialne neodvisnosti sodnikov tudi njihova relativna stabilnost, pri čemer se varstvo pred znižanjem plače nanaša ne le na sodniške plače na splošno temveč tudi na plačo vsakega posameznega sodnika.¹⁷

III. Skladnost Predloga zakona s pravnim sistemom

Zakon o sodniški službi v prvem in drugem odstavku 44. člena določa, da je plača sodnikov sestavljena iz osnovne plače in dodatkov kot dela plače pod pogoji in v višini, kot jo določa ZSPJS, ki predstavlja sistemsko podlago za ureditev plač v javnem sektorju. V skladu s prvim odstavkom 39. člena Zakona o državnem tožilstvu se plača državnega tožilca določi po enakih osnovah, z enakimi dodatki in na enak način kakor plača sodnika ustreznega naziva oziroma položaja. Dodatki pa so skladno s 15. točko 3. člena ZSPJS definirani kot del plače javnega uslužbenca in funkcionarja za posebne pogoje, nevarnost in obremenitve, ki niso upoštevane pri vrednotenju zahtevnosti delovnega mesta, naziva ali funkcije. Eno od temeljnih izhodišč za sprejetje ZSPJS je bila namreč ugotovitev, da (je) povečevanje plač z dodatki, večinoma utemeljeno z abstraktnimi navedbami, da je treba »popraviti nastala nesorazmerja med plačami« oziroma »da plače zaostajajo za drugimi deli javnega sektorja« pomeni(lo) izvensistemsko rešitve, ki so nastopile zaradi togosti in nezmožnosti reševanja posameznih problemov znotraj sistema. Cilj ZSPJS je bil torej zmanjšanje števila in obsega dodatkov, ki jih je treba po možnosti vključiti v osnovno plačo.

Ob že predstavljenih pomislekih ustavnopravne narave torej predlagana rešitev predstavlja tudi pomemben pravnosistemski odstop od koncepta ureditve plač v ZSPJS. Ta v prvem in drugem odstavku 23. člena, ki opredeljuje nabor dodatkov, do katerih so upravičeni javni uslužbenci, posebej določa, da funkcionarjem, razen dodatka za delovno dobo, dodatki ne pripadajo. Izjema je skladno s tretjim odstavkom tega člena določena za sodnike in državne tožilce, ki so upravičeni tudi do dodatka za dvojezičnost, položajnega dodatka, dodatka za delo v manj ugodnem delovnem času ter dodatka za pripravljenost.

Ob tem so v ZSPJS za vsakega od dodatkov izrecno opredeljeni namen, pogoji upravičenosti ter osnova za njihov obračun. Ta ureditev velja tudi za dodatke, ki pripadajo sodnikom in državnim tožilcem. V okviru dodatka za delovno dobo se vrednotijo delovne izkušnje, pridobljene v celotni delovni dobi poklicnega opravljanja funkcije (25. člen ZSPJS), v dodatku za dvojezičnost delo na območjih občin, v katerih živita italijanska in madžarska narodna skupnost, kjer je italijanski ali madžarski jezik tudi uradni jezik, če je znanje jezika narodne skupnosti pogoj za opravljanje funkcije (28. člen ZSPJS), v položajnem dodatku izvrševanje pooblastil v zvezi z vodenjem, usklajevanjem in izvajanjem dela vodje notranje organizacijske enote, če vrednotenje teh nalog ni vključeno v osnovno plačo funkcije (24. in 32.b člen ZSPJS), v dodatku za delo v manj ugodnem delovnem času delo preko polnega delovnega časa, čas dežurstva, delo ponoči, delo v nedeljo in delo na dan, ki je z zakonom določen kot dela prost dan (prvi odstavek 32.a člena ZSPJS), v dodatku za pripravljenost pa ure pripravljenosti (peta alineja drugega odstavka 32.a člena ZSPJS). Osnova za obračun vseh navedenih dodatkov je osnovna plača funkcionarja. ZPS opozarja, da Predlog zakona temu konceptu ne sledi, temveč z določitvijo nominalne višine dodatka tudi v tem pogledu predstavlja odstop od ureditve v ZSPJS. Vsak odstop od sistemske ureditve mora biti utemeljen s stvarno utemeljenimi razlogi. Teh razlogov predlagatelj ne pojasnjuje, iz zakonodajnega gradiva je celo razvidno, da uvedba dodatka, ki bi pomenila povišanje plače, izhaja iz ugotovitve, da plače pravosodnih funkcionarjev zaostajajo v razmerju do javnih uslužbencev. ZPS ob tem poudarja, da so, kot izhaja iz ustaljene ustavnosodne presoje, za presojo primerljivosti plač funkcionarjev ključna

¹⁷ Odločba Ustavnega sodišča št. U-I-60/06 z dne 7. 12. 2006, 86. in 95 točka obrazložitve.

razmerja med plačami nosilcev posameznih vej državne oblasti in ne neposredna razmerja s plačami javnih uslužbencev.¹⁸

V Predlogu zakona se dodatek sodnikom in državnim tožilcem v višini 600 evrov bruto opredeljuje kot del plače. Kot je bilo že pojasnjeno, v ZSPJS kot sistemskem predpisu – čeprav je predlagana rešitev določena kot začasen odstop – ni opredelitve dodatka, ki bi ustrezal takšnemu namenu in bi izhajal zgolj iz opravljanja funkcije. Iz drugega odstavka 9. člena v povezavi s prvim odstavkom 10. člena ZSPJS namreč izhaja, da se (osnovna) plača sodnika in državnega tožilca, ki odraža vrednotenje vsebine in zahtevnosti funkcije ter njene narave, pri čemer se upošteva tudi trajnost funkcije oziroma mandata, določi s plačnim razredom, v katerega je uvrščena posamezna funkcija, oziroma s plačnim razredom, ki ga funkcionar pridobi z napredovanjem, če lahko napreduje v skladu z zakonom. S tem se omogoča primerljivost vrednotenja plač funkcionarjev različnih vej oblasti in njihova transparentnost.

Višina dodatka je v Predlogu zakona nadalje določena v nominalnem znesku (tj. 600 evrov bruto), kar prav tako odstopa od načina določanja dodatkov po ZSPJS, tudi dodatkov, do katerih so upravičeni pravosodni funkcionarji, saj so ti določeni v odstotku od osnovne plače. V zvezi s predlagano višino dodatka ZPS ugotavlja, da iz zakonodajnega gradiva ni razvidno, na podlagi kakšnih meril je bila ta določena. Glede na navedeno bi lahko bila predlagana ureditev sporna z vidika 2. člena Ustave, v skladu s katerim zakonodajalec ne sme ravnati arbitrarno. Ker naj bi bil znesek dodatka enak za vse pravosodne funkcionarje, na katere se nanaša Predlog zakona, ZPS na tem mestu opozarja še, da bi ureditev, kakršna je predlagana, povzročila tudi različno zvišanje realne vrednosti plač pravosodnih funkcionarjev. Kot je bilo že opozorjeno, je zakonodajalec v okviru 125. člena Ustave dolžan zagotoviti relativno stabilnost plač sodnikov tudi s povišanjem njihove realne vrednosti, vendar tega cilja z določitvijo dodatka za opravljanje funkcije v enakem nominalnem znesku za vse sodnike, ne glede na njihov sodniški naziv (okrajni sodnik, okrožni sodnik, višji sodnik, vrhovni sodnik) in položaj (okrajni sodnik svetnik, okrožni sodnik svetnik, višji sodnik svetnik, vrhovni sodnik svetnik), ne more doseči. Sodnikom, ki opravljajo sodniško službo v višjih sodniških nazivih oziroma na položaju sodnika svetnika, bi se namreč plača skladno s Predlogom zakona realno zvišala (bistveno) manj kot pa sodnikom, ki opravljajo sodniško službo v nižjih sodniških nazivih. S pavšalnim povečanjem plač se torej ne da v celoti zasledovati niti cilja varstva pred realnim znižanjem plač vsem sodnikom zaradi inflacije. Popolnoma enaka ugotovitev velja tudi za državne tožilce (v nazivih: okrajni državni tožilec, okrožni državni tožilec, višji državni tožilec, vrhovni državni tožilec oziroma položajih: okrajni državni tožilec svetnik, okrožni državni tožilec svetnik, višji državni tožilec svetnik in vrhovni državni tožilec svetnik).

ZPS s pravno systemskega vidika opozarja še, da bi se z uvedbo dodatka v enakem znesku za vse sodnike in državne tožilcev spremenila tudi veljavna razmerja med plačami funkcionarjev različnih nazivov oziroma položajev (vključno z vodstvenimi), kot so, upošteva vsebino in zahtevnost posamezne funkcije, določene v ZSPJS, znotraj sodne veje oblasti in znotraj državnega tožilstva.

IV. Pripombe k posameznim členom

K 1. členu:

ZPS meni, da je treba glede na število in obseg členov Predloga zakona preveriti potrebnost obravnavane določbe, saj zgolj napoveduje vsebino Predloga zakona, ki je, vključno z natančnejšo opredelitvijo upravičencev do dodatka, urejena v naslednjem členu.

¹⁸ Odločba Ustavnega sodišča št. U-II-2/09 z dne 9. 11. 2009, 14. točka obrazložitve.

K 2. členu:

S predlagano določbo si zakonodajalec hkrati z opredelitvijo trajanja pravice do dodatka določa tudi rok za sprejetje plačne reforme. Takšno normiranje ne izključuje možnosti, da se, v primeru, da plačna reforma v predvidenem roku ne bo uveljavljena, plače sodnikov in državnih tožilcev ponovno znižajo. Hkrati je tudi časovno in vsebinsko nejasno in zato z vidika zakonodajnega urejanja neprimerno, saj je uveljavitev zakona, na katero se veže iztek roka, negotova. Na oba vidika je ZPS posebej opozorila že v drugem delu tega mnenja.

V določbi je treba nadalje tudi jasno določiti začetek obdobja, v katerem naj bi bili sodniki in državni tožilci upravičeni do dodatka, saj je ta določen nejasno. Iz zakonodajnega gradiva namreč izhaja, da naj bi jim ta pravica pripadala od 1. januarja 2023, vendar to iz predlaganih določb ni razvidno, saj je v 3. členu Predloga zakona določen le rok, ko naj bi bil dodatek prvič izplačan. V zvezi z učinkovanjem Predloga zakona ZPS še opozarja, da naj bi Predlog zakona glede na namen (v celoti) učinkoval retroaktivno. Skladno s 155. členom Ustave je takšna možnost sicer izjemoma dopustna, vendar le, če tako določa zakon, če se takšen učinek nanaša na posamezne zakonske določbe, če to zahteva javna korist in če se s tem ne posega v pridobljene pravice. Zatrjevanje v okviru zakonodajnega postopka, da so navedeni pogoji v Predlogu zakona izpolnjeni, v ta namen ne zadošča. Tudi v primeru določb, ki podeljujejo določeno pravico (in so v korist naslovnika), mora biti namreč posebej izkazana in utemeljena javna korist, brez katere zasledovanega cilja ne bi bilo mogoče doseči. Ti vidiki v zakonodajnem gradivu niso predstavljeni.

K 3. členu:

Po mnenju ZPS je ob jasni opredelitvi začetka obdobja, v katerem naj bi sodnikom in državnim tožilcem pripadala pravica do dodatka, nepotrebno določati čas prvega izplačila dodatkov, saj se to lahko izvrši šele po uveljavitvi zakona. Upošteva časovne okoliščine obravnave Predloga zakona pa je tudi vprašljivo, ali je izplačilo v mesecu februarju (hkrati z januarsko plačo) sploh mogoče zagotoviti. Zato je treba določbo ponovno preveriti.

Svetovalec
Gal Gračanin, l.r.

Nataša Voršič
vodja

Sekretarka
Mira Palhartinger, l.r.

Višja sekretarka
Katarina Kralj, l.r.

Poslano:

- Odboru za pravosodje
- Odboru za finance